mandsindsigelse. Da formålet med offentliggørelsen i EF-Tidende af meddelelser om genstanden for anlagte sager og de i disse nedlagte påstande er at gøre det muligt for tredjemænd at blive gjort bekendt med søgsmål, der indbringes for Fællesskabets retsinstanser, er det på grundlag af den pågældende meddelelse, at vedkommende tredjemand må vurdere, om han har en interesse i at intervenere i hovedsagen.

Er det klart fremgået af meddelelsen, at en tredjemand, når henses til genstanden for og de i hovedsagen nedlagte påstande, havde en interesse i at intervenere, må tredjemanden godtgøre, at der har været gyldige grunde til, at han må antages at have været ude af stand til at fremsætte en begæring om intervention. Den pågældende tredjemands subjektive vurdering med hensyn til udfaldet af sagen udgør herved ikke en gyldig begrundelse for at undlade at intervenere i hovedsagen. Tredjemanden kan således ikke med rette gøre gældende, at en påpasselig person i betragtning af de på tidspunktet for sagens anlæg kendte retlige og faktiske omstændigheder kunne forvente, at den dom, hvorved sagen ville blive afgjort, ikke ville gøre indgreb i hans rettigheder.

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
26. marts 1992 *

I sag T-35/89 TO1,

Inigo Ascasibar Zubizarreta m.fl. ved advokat Denis Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse,

begærende parter,

mod

Alessandro Albani m.fl., Bruxelles, ved advokat Gérard Collin, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøgere i hovedsagen,

* Processprog: fransk.

og

Union Syndicale ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

intervenient i hovedsagen,

samt

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Gianluigi Valsesia og Sean van Raepenbusch, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt i hovedsagen,

angående en tredjemandsindsigelse mod Rettens dom (Tredje Afdeling) af 12. juli 1990 i sag T-35/89, Albani m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 395),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne A. Saggio og C. Yeraris,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og forløbet af retsforhandlingerne om tredjemandsindsigelsen

1 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 4. oktober 1990 har Inigo Ascasibar Zubizarreta og femten andre personer, der alle bestod udvælgelsesprøven KOM / A/482 — hvorom meddelelse blev offentliggjort den 12. februar 1987 (*De Europæiske Fællesskabers Tidende*, herefter benævnt »EFT«, C 34, s. 15) — under henvisning til artikel 39 i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen og artikel 97, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der finder tilsvarende anvendelse på retsforhandlinger for Retten, rejst tredjemandsindsigelse mod Rettens dom af 12. juli 1990 i sag T-35/89, Albani m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 395).

2 Ved den anfægtede dom blev der truffet bestemmelse om en annullation af den af udvælgelseskomitéen for den nævnte udvælgelsesprøve trufne afgørelse vedrørende rettelsen af den anden skriftlige prøve samt de efterfølgende handlinger i forbindelse med udvælgelsesprøven med den begrundelse, at udvælgelseskomitéen havde set bort fra det krav om maksimalt 800 ord, som skulle iagttages af ansøgere, som havde fået adgang til den anden skriftlige prøve, hvorved udvælgelseskomitéen måtte antages at have tilsidesat princippet om ligebehandling af ansøgere.

3 Den 7. august 1990 appellerede Kommissionen Rettens dom til Domstolen med påstand om delvis ophævelse. Nærmere bestemt appellerede Kommissionen — idet den ikke rejste indsigelse mod, at retsafgørelsen om annullation af afgørelsen vedrørende rettelsen af den anden skriftlige prøve blev endelig — Rettens dom til Domstolen, for så vidt der herved blev truffet bestemmelse om en annullation af samtlige efterfølgende handlinger i forbindelse med udvælgelsesprøven, og retsvirkningerne af denne annullation ikke blev begrænset til, at de fire sagsøgere i hovedsagen blev genindsat i deres rettigheder.

4 Ved særskilt processkrift fremsatte Kommissionen endvidere begæring om, at der som en foreløbig forholdsregel blev truffet bestemmelse om udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom, for så vidt Kommissionen herved mente at være forpligtet til, som følge af annullationen af den anden skriftlige prøve i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM / A/482, at tilbagekalde de efter afslutningen af udvælgelsesprøven foretagne udnævnelser af 38 tjenestemænd.

5 Ved kendelse af 15. november 1990 har Domstolen taget en begæring fra de begærende parter i sagen om tredjemandsindsigelse om at måtte intervenere i appelsagen til støtte for Kommissionens påstande til følge.

6 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 27. november 1990 blev den i appelsagen fremsatte begæring om foreløbige forholdsregler ikke taget til følge, idet denne afgørelse blev begrundet med, at hverken retsforhandlingerne for Retten eller konklusionen i Rettens dom omhandlede de udnævnelser, som allerede var blevet foretaget på grundlag af den omtvistede udvælgelsesprøve, hvorfor der ikke før Domstolens afgørelse om appellen kunne foreligge nogen pligt for Kommissionen til at tilbagekalde de udnævnelser, der var blevet foretaget før tidspunktet for afsigelsen af Rettens dom.

7 Ved skrivelse af 3. december 1990 har Kommissionen i medfør af artikel 47, stk. 3, i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen fremsat begæring om, at Domstolen udsætter behandlingen af appelsagen, indtil Retten har afsagt dom i sagen om tredjemandsindsigelse.

8 Ved kendelse af 6. februar 1991 har Domstolen under henvisning til retsplejehensyn taget begæringen om udsættelse af behandlingen af appelsagen, indtil Retten har afsagt dom, til følge.

9 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt. Retten finder, jf. artikel 111 og 113 i Rettens procesreglement, at der bør træffes afgørelse om formaliteten i sagen om tredjemandsindsigelse, uden at den mundtlige forhandling indledes.

Parternes påstande

10 De begærende parter har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede dom ændres således, at den herved trufne bestemmelse om annullation ikke kommer til at omfatte hele proceduren vedrørende rettelsen af

den anden skriftlige prøve i forbindelse med udvælgelsesprøven samt de i forhold hertil efterfølgende handlinger, men alene udvælgelseskomitéens beslutning om ikke at give de fire sagsøgere i hovedsagen adgang til de mundtlige prøver i forbindelse med udvælgelsesprøven.

— Modparten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Tredjemandsindsigelsen tages til følge, hvorfor:

— Den anfægtede dom ændres således, at den herved trufne bestemmelse om annullation ikke kommer til at omfatte hele proceduren vedrørende rettelsen af den anden skriftlige prøve i forbindelse med udvælgelsesprøven samt de i forhold hertil efterfølgende handlinger, men alene udvælgelseskomitéens beslutning om ikke at give de fire sagsøgere i hovedsagen adgang til de mundtlige prøver i forbindelse med udvælgelsesprøven.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter de herom gældende bestemmelser.

12 Sagsøgerne i hovedsagen og Union Syndicale-Bruxelles, der intervenerede i hovedsagen til støtte for de af sagsøgerne i denne nedlagte påstande, har nedlagt følgende påstande:

— Tredjemandsindsigelsen afvises, subsidiært tages ikke til følge.

— De begærende parter tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

13 De begærende parter har, støttet af sagsøgte i hovedsagen, Kommissionen, gjort gældende, at deres tredjemandsindsigelse må antages til realitetsbehandling, da den opfylder betingelserne i artikel 97, stk. 1, i Domstolens procesreglement.

14 Sagsøgerne i hovedsagen og Union Syndicale-Bruxelles, der intervenerede i hovedsagen til støtte for de af sagsøgerne i denne nedlagte påstande, har heroverfor gjort gældende, at tredjemandsindsigelsen må afvises, idet de begærende parter hverken opfylder betingelsen om, at den anfægtede dom strider mod deres rettigheder, eller kravet om, at der har foreligget gyldige grunde til, at det må antages at have været umuligt for dem at intervenere i hovedsagen.

Manglende intervention i hovedsagen (tredjemænd)

a) Parternes argumenter

15 De begærende parter har gjort gældende, at det må lægges til grund, at de ikke havde mulighed for at intervenere i hovedsagen, da ingen af oplysningerne i den i EFT vedrørende sagens anlæg offentliggjorte meddelelse eller oplysninger fremkommet under den skriftlige forhandling, som de kunne være bekendt med, med rimelighed kunne begrunde, at de intervenerede i sagen.

16 For det første fremgår det af affattelsen af den i EFT offentliggjorte meddelelse, at sagsøgerne for Domstolen havde nedlagt påstand om »[annullation af] samtlige foranstaltninger vedrørende rettelse af de skriftlige prøver i forbindelse med udvælgelsesprøven eller, i det mindste, udvælgelseskomitéens beslutning om ikke at give sagsøgerne adgang til de mundtlige prøver i forbindelse med udvælgelsesprøven«. Ifølge meddelelsen var sagsøgernes »søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter«, at der var sket en tilsidesættelse af de kriterier, som efter udvælgelseskomitéens bestemmelse gjaldt for ansøgerne (begrænsning til 800 ord). Det hed således i meddelelsen: »Efter... først at have fastsat en bestemt tidsramme for ansøgerne og have angivet et maksimalt antal ord samt pålagt ansøgerne selv at tælle disse, gav udvælgelseskomitéen nemlig opgaveretterne andre retningslinjer.« Som følge heraf kunne de begærende parter, der har oplyst, at de nøje overholdt det i

forbindelse med udvælgelsesprøven fastsatte krav om et begrænset antal ord, med rette forvente, at en dom, hvorved sagsøgerne fik medhold i deres påstande, kun ville få negative følger for de personer blandt dem, der havde bestået udvælgelsesprøven, og som ikke havde overholdt de fastsatte betingelser.

17 For det andet kunne det først fremgå, at de begærende parter havde en interesse i at intervenere i sagen, på det tidspunkt, hvor de under forløbet af retsforhandlingerne for Retten fik kendskab til, at Kommissionen i mellemtiden havde destrueret besvarelserne af de skriftlige prøver, således at det ikke længere kunne fastslås, hvilke af ansøgerne der havde overskredet den fastsatte grænse for antallet af ord. Det var netop den omstændighed, at Kommissionen ikke længere var i besiddelse af besvarelsen af prøverne, som var af afgørende betydning for Rettens afgørelse, og som var årsagen til, at Retten gav sin dom en større rækkevidde, end hvad der fulgte af sagsøgernes oprindelige påstande, således som de var blevet offentliggjort i EFT.

18 Det var herudover to forhold, der bestyrkede de begærende parter i deres overbevisning om, at de ikke havde nogen interesse i at intervenere. For det første fremgår det af såvel Domstolens som Rettens faste praksis, at en annullation i sager om almindelige udvælgelsesprøver bør begrænses til, hvad der er uomgængeligt nødvendigt, dvs. en annullation af den pågældende beslutning fra udvælgelseskomitéen, alene for så vidt angår sagsøgerne. For det andet havde formanden for Domstolens Anden Afdeling ved kendelse af 21. juni 1988 truffet bestemmelse om, at den begæring fra de fire sagsøgere i hovedsagen ikke kunne tages til følge, hvorved disse havde nedlagt påstand om en udsættelse af udvælgelsesprøven KOM / A/482, herunder navnlig udarbejdelsen eller offentliggørelsen af en egnethedsliste på grundlag af udvælgelsesprøven.

19 I deres skriftlige indlæg med bemærkninger til Kommissionens indlæg har de begærende parter fremsat nogle andre argumenter, idet de gør gældende, at betingelserne for, at en tredjemandsindsigelse kan antages til realitetsbehandling, endnu ikke er endeligt fastlagt i hidtidig retspraksis. De eneste fortilfælde er to domme afsagt af Domstolen den 12. juli 1962 (forenede sager 42/59 TO og 49/59 TO, Breedband mod Société des Aciéries du Temple, Den Høje Myndighed for EKSF m.fl., Sml. 1954-1964, s. 319, org. ref.: Rec. s. 275, og forenede sager 9/60 TO og 12/60 TO, regeringen for Kongeriget Belgien mod Société commerciale Vloeberghs og Den Høje Myndighed for EKSF, Sml. 1954-1964, s. 331, org. ref.: Rec. s. 321). I dommen i Breedband-sagen blev tredjemandsindsigelsen afvist fra realitetsbehandling af en lang række sammenfaldende årsager. Det fremgår på ingen

måde af denne dom, at indholdet af den i EFT offentliggjorte meddelelse i sig selv skulle være afgørende for, om en tredjemandsindsigelse bør antages til realitetsbehandling. I dommen i Vloeberghs-sagen antog Domstolen ganske vist, at betingelsen om, at den begærende part »ikke havde haft mulighed for at intervenere i sagen«, var opfyldt, for så vidt vedkommendes interesse i at intervenere ikke fremgik af den i EFT offentliggjorte meddelelse, men man kan dog ikke modsætningsvis af dommen slutte, at det udelukkende er på grundlag af den i EFT offentliggjorte meddelelse, at det kan afgøres, hvorvidt en begærende part »ville have kunnet intervenere i sagen«.

20 Det er i øvrigt urealistisk at forestille sig, at enhver, hvis interesser kan blive berørt af en sag, dagligt læser C-udgaven af EFT for at undersøge, hvorvidt der måtte være blevet anlagt en sådan sag. Derimod ville det kunne antages, at en person ville have kunnet intervenere efter procesreglementet, såfremt en meddelelse om sagsanlægget var blevet »formelt adresseret til« eller »forkyndt for« den pågældende, hvilket ikke er sket her. Endvidere opstiller artikel 39 i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen mindre strenge krav end Domstolens procesreglement, idet artikel 39 indeholder bestemmelse om, at enhver kan rejse tredjemandsindsigelse »mod dommen i en sag, i hvilken [han] ikke er blevet tilvarslet«. I henhold hertil skal det således ikke godtgøres, at den begærende part »ikke har kunnet intervenere i hovedsagen«.

21 De begærende parter gør herefter gældende, at det ikke alene på grundlag af indholdet af den i C-udgaven af EFT offentliggjorte meddelelse om sagens anlæg kan afgøres, hvorvidt en tredjemand har haft en teoretisk mulighed for at intervenere i hovedsagen. Hvad retsstillingen på dette punkt end måtte være, har de begærende parter i fornødent omfang godtgjort, at det under alle omstændigheder ikke i sagen fremgik af indholdet af den offentliggjorte meddelelse, hvilken interesse de kunne have i at intervenere. De begærende parter gør endelig gældende, at det anførte ikke er udtryk for, at de erkender at have haft kendskab til den i EFT offentliggjorte meddelelse, men blot for, at der ikke af et eventuelt kendskab kunne fremgå nogen begrundelse for at intervenere.

22 Kommissionen har tilsluttet sig de begærende parters opfattelse og argumenter på dette punkt. Kommissionen gør i første række gældende, at Rettens dom af 12. juli 1990 er udtryk for en nyskabelse, idet dommen fraviger en traditionel og klart etableret praksis med hensyn til spørgsmålet om de med en annullation af en del af en udvælgelsesprøve forbundne virkninger, uden at dette — hverken under den skriftlige eller den mundtlige forhandling — blev drøftet under retsforhandlingerne for Retten. Man kan derfor spørge, hvorvidt den manglende adgang for sagsøgte i

hovedsagen til at give udtryk for sin opfattelse med hensyn til denne ændring i retspraksis tillige med den manglende undersøgelse individuelt hos de på egnethedslisten opførte personer af, hvorvidt disse havde overholdt kravet om en begrænsning til 800 ord, ikke er udtryk for en tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet. Hvad angår spørgsmålet om bevisbyrden på sidstnævnte punkt har Kommissionen over for det af sagsøgerne i hovedsagen anførte gjort gældende, at disse aldrig har godtgjort, at nogen af de personer, der bestod udvælgelsesprøven, skulle have overskredet grænsen på 800 ord.

23 Sagsøgerne i hovedsagen og Union Syndicale-Bruxelles, der intervenerede i hovedsagen til støtte for de af sagsøgerne i denne nedlagte påstande, har i første række gjort gældende, at tredjemandsindsigelsen som retsmiddel har karakter af en undtagelse. I modsætning til, hvad de begærende parter hævder, foreligger der en klar retspraksis vedrørende de betingelser, som skal være opfyldt for, at en tredjemandsindsigelse kan antages til realitetsbehandling. Domstolen har bl.a. klarlagt disse betingelser i kendelsen af 22. september 1987 vedrørende en tredjemandsindsigelse (sag 292/84 TO, Bolognese mod Scharf og Kommissionen, Sml. s. 3563). Sagsøgerne og intervenienten i hovedsagen gør endvidere gældende, at alle de begærende parters argumenter har til formål at begrunde, hvorfor de ikke skønnede at have en interesse i at intervenere i hovedsagen, hvorved de begærende parter ser bort fra ordlyden af artikel 97 i Domstolens procesreglement, der finder tilsvarende anvendelse i sagen. De begærende parter har derimod ikke angivet nogen begrundelse for, at de må antages at have været ude af stand til at intervenere i sagen.

24 Sagsøgerne og intervenienten i hovedsagen gør herefter gældende, at det påhviler de begærende parter at godtgøre, at de var ude af stand til at intervenere i hovedsagen. De begærende parter erkender herved, at de ikke var uvidende om, at der i stævningen i hovedsagen var nedlagt påstand om annullation af »samtlige foranstaltninger vedrørende rettelse af de skriftlige prøver eller, subsidiært, af udvælgelseskomitéens beslutning om ikke at give dem adgang til den mundtlige prøve« (det processkrift, hvorved tredjemandsindsigelsen blev fremsat, s. 6, pkt. 8). Det må derfor lægges til grund, at de begærende parter ved deres kendskab til påstandene under det af sagsøgerne i hovedsagen anlagte annullationssøgsmål var fuldt ud klar over følgerne af, at Retten gav sagsøgerne medhold, og at de afstod fra at intervenere i hovedsagen uden at være i tvivl om de mulige konsekvenser heraf.

25 For det tredje gør sagsøgerne og intervenienten i hovedsagen gældende, at de begærende parter har erkendt, at de holdt sig underrettet om forløbet af behandlin-

gen af den af sagsøgerne i hovedsagen indgivne begæring om foreløbige forholdsregler. De begærende parter kunne konstatere, at Kommissionen nægtede frivilligt at fremlægge kopier af besvarelserne af den anden skriftlige prøve og at give intervenienternes advokater adgang til at undersøge rigtigheden af det af Kommissionen oplyste, hvorefter kun fem ansøgere havde overskredet den i forbindelse med denne prøve fastsatte grænse. Det af Kommissionen herom anførte, der først fremkom under den mundtlige forhandling i sagen om foreløbige forholdsregler, gav i øvrigt anledning til den kritik, som Domstolens præsident rettede mod Kommissionen i kendelsen i sagen om foreløbige forholdsregler. Det savner derfor grundlag for de begærende parter at hævde, at det først under den mundtlige forhandling om sagens realitet blev klart, at det påhvilede Kommissionen at føre bevis for rigtigheden af det af den anførte.

26 Endelig har sagsøgerne i hovedsagen anført, at de begærende parter intet foretog sig over for Kommissionen med henblik på at sikre, at kopierne af besvarelserne af den anden skriftlige prøve i forbindelse med udvælgelsesprøven blev bevaret, således at Kommissionen — og dermed de selv — kunne godtgøre rigtigheden af det principale anbringende til støtte for en frifindelse. Til støtte herfor har sagsøgerne i hovedsagen henvist til et overordnet retsprincip, hvorefter det påhviler den part, som vil påberåbe sig en faktisk omstændighed, at bevise dennes eksistens. De begærende parter har blot oplyst, at de har overholdt den i forbindelse med den anden skriftlige prøve fastsatte begrænsning, men har ikke ført bevis for rigtigheden heraf.

b) Rettens bemærkninger

27 Det bemærkes, at artikel 39 i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen, der i henhold til statuttens artikel 46 finder tilsvarende anvendelse på retsforhandlinger for Retten, indeholder følgende bestemmelse: »Medlemsstaterne, Fællesskabets institutioner og alle andre fysiske og juridiske personer kan i tilfælde og på vilkår, der fastsættes i procesreglementet, rejse tredjemandsindsigelse mod dommen i en sag, i hvilken de ikke er blevet tilvarslet, hvis dommen gør indgreb i deres rettigheder.« Tilsvarende bestemmelser er indeholdt i EKSF-statutten for Domstolen (artikel 36) og Euratom-statutten for Domstolen (artikel 40).

28 De nærmere regler om de tilfælde, i hvilke der kan rejses tredjemandsindsigelse, og om de vilkår, på hvilke dette kan ske, er herved fastsat i artikel 97, stk. 1, i Domstolens procesreglement, som er indeholdt i kapitel 6, »Særlige retsmidler«, og det er efter denne bestemmelse en forudsætning for, at en tredjemandsindsigelse

kan antages til realitetsbehandling, at den angiver: »... b) på hvilke punkter den anfægtede dom strider imod tredjemands rettigheder, c) grundene til, at tredjemand ikke har kunnet deltage i hovedsagen...«.

29 Det bemærkes endvidere, at artikel 16, stk. 6, i Domstolens procesreglement indeholder følgende bestemmelse: »Der offentliggøres en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* med angivelse af datoen for stævningens indførelse i registret, parternes navne og adresser, søgsmålets genstand, de nedlagte påstande samt søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter.«

30 Tilsvarende bestemmelser er indeholdt i henholdsvis artikel 123, stk. 1, og artikel 24, stk. 6, i Rettens procesreglement, der trådte i kraft den 1. juli 1991.

31 Det fremgår af disse bestemmelser, at fællesskabslovgiver med ordningen om tredjemandsindsigelse har villet indføre et særligt retsmiddel, som berørte personer, der af gyldige grunde må antages at have været ude af stand til at intervenere i den pågældende hovedsag, kan bringe i anvendelse. Tredjemandsindsigelsens karakter af et særligt retsmiddel, eller ligefremt retsmiddel, som kun kan bringes i anvendelse under ganske usædvanlige omstændigheder, er begrundet i, at det af retsplejehensyn og hensynet til vished i retsforhold i det omfang, det er muligt, bør undgås, at personer med en retlig interesse i udfaldet af en for Domstolen eller Retten verserende sag gør denne interesse gældende, efter at den pågældende EF-retsinstans har afsagt dom og således afgjort det omtvistede spørgsmål (Domstolens dom af 12.7.1962, Breedband, jf. ovenfor, Rec. på s. 303, og af 12.7.1962, regeringen for Kongeriget Belgien, jf. ovenfor, Rec. på s. 353, samt Domstolens kendelser af 6.12.1989 i tre sager med lignende genstande, sag 147/86 TO1, sag 147/86 TO2 og sag 147/86 TO3, de såkaldte »Frontistirion-sager«, Sml. s. 4103, på s. 4108, s. 4111, 4119).

32 Det må herefter lægges til grund, at enhver person med en retlig interesse, der har haft mulighed for at intervenere i hovedsagen, men som har undladt dette, ikke med rette kan rejse tredjemandsindsigelse. Da formålet med offentliggørelsen i EFT af meddelelser om genstanden for anlagte sager og de i disse nedlagte påstande er at gøre det muligt for tredjemænd at blive gjort bekendt med søgsmål,

der indbringes for Fællesskabets retsinstanser, er det på grundlag af den pågældende meddelelse, at vedkommende tredjemand må vurdere, om han har en interesse i at intervenere i hovedsagen (jf. dom af 12.7.1962, Breedband, jf. ovenfor).

33 Er det klart fremgået af meddelelsen, at en tredjemand, når henses til genstanden for og de i hovedsagen nedlagte påstande, havde en interesse i at intervenere, må tredjemanden godtgøre, at der har været gyldige grunde til, at han må antages at have været ude af stand til at fremsætte en begæring om intervention. Det bemærkes herved, at den pågældende tredjemands subjektive vurdering med hensyn til udfaldet af sagen ikke udgør en gyldig begrundelse for at undlade at intervenere i hovedsagen. Tredjemanden kan således ikke med rette gøre gældende, at en påpasselig person i betragtning af de på tidspunktet for sagens anlæg kendte retlige og faktiske omstændigheder kunne forvente, at den dom, hvorved sagen ville blive afgjort, ikke ville gøre indgreb i hans rettigheder.

34 De begærende parter har ikke bestridt, at det klart fremgik af den i EFT (C 159, s. 5) den 18. juni 1988 offentliggjorte meddelelse om den den 25. maj 1988 af Alessandro Albani m.fl. mod Kommissionen anlagte sag, at sagsøgerne herved anfægtede samtlige foranstaltninger vedrørende rettelsen af de skriftlige prøver i forbindelse med den omtvistede udvælgelsesprøve. Meddelelsen gengiver således in extenso sagsøgernes påstande, og den i meddelelsen indeholdte sammenfatning af anbringenderne angiver, at udvælgelseskomitéen efter at have fastsat et krav om, at ansøgerne skulle begrænse sig til et bestemt antal ord, gav opgaveretterne andre retningslinjer, hvorved udvælgelseskomitéen anførtes at have tilsidesat ligebehandlingsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. De begærende parter har dog angivet to grunde til, at det var berettiget, at de undlod at fremsætte begæring om at måtte intervenere. For det første var de af den opfattelse, at deres opførelse på egnethedslisten ikke ville kunne gøres til genstand for en annullation, da de havde overholdt den fastsatte begrænsning med hensyn til antallet af ord. Det kunne først stå klart, at de havde en interesse i at intervenere, da Kommissionen under den mundtlige forhandling oplyste, at kopierne af besvarelserne af de skriftlige prøver i mellemtiden var blevet destrueret. For det andet blev de begærende parter på grundlag af Domstolens faste praksis — hvorefter retsvirkningerne af en annullation i forbindelse med en almindelig udvælgelsesprøve bør begrænses til alene at omfatte sagsøgerne — bestyrket i deres overbevisning om, at de ikke havde nogen interesse i at intervenere.

35 Det må herefter lægges til grund, at den interesse, som de begærende parter, der havde bestået den omtvistede udvælgelsesprøve, havde i, hvorledes hovedsagen ville falde ud, klart fremgik af affattelsen af den i EFT offentliggjorte meddelelse.

Det af dem anførte kan ikke rejse tvivl om, at der bestod en sådan interesse, ligesom det ikke er udtryk for gyldige grunde til, at de måtte antages at have været ude af stand til at intervenere i hovedsagen. De begærende parters argumenter er baseret på en personlig vurdering fra deres side med hensyn til sagens udfald, nærmere bestemt hvad angår muligheden for, at Fællesskabets retsinstanser ville annullere deres opførelse på egnethedslisten. Den omstændighed, at Kommissionen ikke under retsforhandlingerne i hovedsagen kunne godtgøre rigtigheden af det af den anførte, hvorefter den under forløbet af udvælgelsesprøven skete fejl ikke havde medført, at det endelige resultat af udvælgelsesprøven var retsstridigt, er en omstændighed, som vil kunne indtræffe under enhver retssag. Det samme gælder det af de begærende parter anførte, hvorefter Retten ved sin dom har fraveget Domstolens tidligere faste praksis. Det bemærkes endvidere, at spørgsmålet om omfanget af retsvirkningerne af en annullation i forbindelse med en almindelig udvælgelsesprøve er genstand for en konkret vurdering hos den pågældende EF-retsinstans, der afhænger af arten af den konstaterede fejl.

36 De begærende parter har endvidere i deres skriftlige indlæg med bemærkninger til Kommissionens indlæg gjort gældende, at det ikke alene på grundlag af indholdet af den i EFT offentliggjorte meddelelse om sagens anlæg kan afgøres, hvorvidt tredjemandsindsigelsen kan antages til realitetsbehandling, og at de burde være blevet tilstillet en meddelelse om sagens anlæg, jf. artikel 39 i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen, hvorefter enhver kan rejse tredjemandsindsigelse »mod dommen i en sag, i hvilken [den pågældende] ikke er blevet tilvarslet«.

37 Det bemærkes, at Domstolen allerede har taget stilling til dette spørgsmål i forbindelse med anvendelsen af EKSF-traktaten — idet denne stillingtagen fuldt ud må gælde i forbindelse med anvendelsen af EØF-traktaten — hvorved Domstolen har antaget, at artikel 97, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement er forenelig med den principielle bestemmelse om tredjemandsindsigelser i protokollen vedrørende statutten for Domstolen, som procesreglementets artikel 97 er fastsat til gennemførelse af (dom af 12.7.1962, Breedband, jf. ovenfor). I henhold til procesreglementet kan intervention kun ske i tilfælde, hvor intervenienten ønsker at intervenere, hvorimod der aldrig kan bestå nogen forpligtelse til at intervenere (Domstolens dom af 10.12.1969, sag 12/69, Wounerth mod Kommissionen, Sml. s. 167, org. ref.: Rec. s. 577, på s. 584), og procesreglementet indeholder ingen bestemmelser om en forkyndelse af stævningen over for enhver tredjemand, der måtte have en interesse i sagens udfald, men alene om en offentliggørelse af en meddelelse i EFT, der skal gøre det muligt for tredjemænd at holde sig underrettet om sager, der anlægges ved EF's retsinstanser. Det bemærkes herved, at Fællesskabets retsorden er af særegen art, og at de fællesskabsretlige regler retter sig til de natio-

nale myndigheder, til fysiske personer med statsborgerskab i medlemsstaterne og til juridiske personer med vedtægtsmæssigt hjemsted inden for Fællesskabet samt endog til erhvervsdrivende i tredjelande, som driver virksomhed inden for Fællesskabet.

38 Herefter, og idet det er ufornødent at undersøge, om den anfægtede dom gør indgreb i de begærende parters rettigheder, må tredjemandsindsigelsen åbenbart afvises.

Sagens omkostninger

39 I henhold til procesreglementet pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. I sager indbragt af ansatte ved Fællesskaberne bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Tredjemandsindsigelsen afvises.

2) De begærende parter bærer deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, som er afholdt af sagsøgerne i hovedsagen og af Union Syndicale-Bruxelles, der har været intervenient i hovedsagen. Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 26. marts 1992.

H. Jung
Justitssekretær

B. Vesterdorf
Afdelingsformand